

ရွှေစင်ဦး

ယုဝတီခင်ဦး

မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင်

ရွှေတိမ်ရိပ်သည် ပြာလဲ့လဲ့လှိုင်းအလိပ်ပေါ်တွင် ရွှေကွက်ပြေးနေသည်။ ပုလဲမဲ့တွေ ခင်းထားသော သဲသောင်ပြင်မှာလည်း ရွှေတိမ်ရောင်နှင့် ဝင်းတလဲ့လဲ့ ဖြစ်နေသည်။ ရွှေပုလဲသောင်ခုံတွင် ဂျစ်ကားစိမ်းကလေးတစ်စင်း ရပ်ထား၏။

“မရွှေဦးက ဒီလို ရေကူးအဝတ်ဝတ်ထားတော့ တကယ့်ကို အက်(စ)သာပီလျှံနဲ့ တူတာပဲဆရာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အန်တီ”

“သင်းသင်းကလဲကွာ အက်(စ)သာကြားရင် ဗိုင်းခနဲ လဲသေချင်အောင် ပြောရော့မယ်။ လာ-လာ ရေသွားကူးစို့၊ နေဝင်တော့မယ် သင်းရဲ့”

ရေကူးအဝတ် ဝတ်ထားသည့် အသားဝါဝါနှင့် အသားဖြူဖြူ မိန်းမပျိုကလေးနှစ်ဦးသည် အင်းလျားကန်စပ်ဆီသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ပြေးသွားကြသည်။ အသားဝါမိန်းမပျိုက နောက်သို့တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း ခြေတန်သွားသည်။

“မေမေကလည်း ထဘီရင်ရှားကြီးနဲ့ ကားထဲဝင်ထိုင်နေပြန်ပါပြီ။ အအေးမိလိမ့်မယ် မေမေရဲ့။ ရေမချိုးသေးဘူးလား”

သမီးစကားကြောင့် မိခင်က ကားထဲမှ ရှုံ့မဲ့၍ ရေစပ်ဆီသို့ ဆင်းလာ၏။

“ရေမြင်တာနဲ့ ကျောစိမ့်တယ်အေ” ဟု ညည်းတွားနေသည်။

မရွှေဦး၏ ရေကူးအဝတ် အပြာနုရောင်သည် နီလာတစ်ကွက်၊ ရွှေတစ်ကွက်ထနေသော အင်းလျားရေပြင်နှင့် ရောနေသည်။ သင်းသင်း၏ ရေကူးအဝတ်စိမ်းသည် သူမ၏ ဖြူဖွေးသော အသားနုကိုပို၍ ထင်ရှားစေလေသည်။ သင်းသင်းက အရင်ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းကာ ရွှေငါးကလေးလို ကော့လိုက်ကြော့လိုက်နှင့် ရေဆော့နေ၏။ မရွှေဦးက ရေစပ်တွင် ခြေစုံရပ် လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးဆန့်၍ လတ်ဆတ်မွှေးကြိုင်သော လေချိုအေးကို အားရပါးရ ရှူနေရာ ဖုထစ်ပြေပြစ်ဝါဝင်းသော ကိုယ်ကလေးမှာ လေထဲတွင် ပေါ့၍ ကော့၍ မြောက်မြောက်သွားသဖြင့် အတောင်ဖြန့်ပြီး ပျံ့အားယူနေသော ဇင်ရော်ငှက်မကလေးနှင့် တူနေသည်။

“လှတယ်ဟေ့၊ မဦးကွ ကြိတ်ပေးကွ။ ဒါက ဖရန့် (ပို့)စ။ ဟောဒါက အော့ရှင်နယ်ပို့(စ)။ ဟား ဟား ဟား”

သင်းသင်းက ရေနင့်လှမ်းပက်ရင်း နောက်နေ၏။ မရွှေဦးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်လာသော်လည်း အကြိမ်စေ့အောင် လေဆက်ရှူနေစဉ် ကားတစ်စင်းဆိုက်ရပ်သံကို ကြားရ၏။ သင်းသင်းက ရေထဲမှ တခစ်ခစ်ရယ်နေရာ မရွှေဦး၏မိခင်က လှမ်း၍ဟန့်ရသည်။ သင်းသင်းက အရှိန်မသတ်နိုင် တခစ်ခစ်ပင် ရယ်နေပြန်ရာ မရွှေဦးမှာ မလုံသလိုဖြစ်လာ၍ နောက်သို့ခေါင်းငုံ့ကြည့်လိုက်သည်တွင် အရပ်ငါးပေရှစ်လက်မခန့်၊ ဘောင်းဘီတိုနှင့် မျက်နှာသုပ်ပုဝါအဖြူ မွေးပွကြီးကိုခြုံကာ စတူဒီဘောကာကား တံခါးဘေးတွင်ရပ်၍ မရွှေဦးကို ငေးကြည့်နေသည့် ယောက်ျားပျိုတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အို...” မရွှေဦးက ရှိန်းသွားသဖြင့် ရေထဲသို့ ပြေးဆင်းကာ ရေငုပ်ပစ်လိုက်၏။ ယောက်ျားပျိုလည်း ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ မနီးမဝေးရေစပ်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ မရွှေဦး ရေပေါ်ပြန်တက်လာသောအခါ သင်းသင်းက နောက်နေ၏။ ပြာလဲ့သော နီလာပြင်တွင် ရွှေငါးကလေးနှစ်ကောင်သည် လွန်၍လူး၍ ကော့၍ကြော့၍ ရေကူးနေကြသည်။ ယောက်ျားပျိုမှာ ဖုန်းမောင့်တစ်ယောက်တည်းလုပ်ကာ တစ်ယောက်တည်း ကျွမ်းပစ်၊ ရေငုပ်၊ ဒိုင်ဗင်ထိုးနှင့် ရေကစားနေသည်။ သင်းသင်းက နောက်ကလိုက်၏။ မရွှေဦးက ရှေ့ကပြေးသည်။ သင်းသင်းအလစ်တွင် မရွှေဦးသည် ရေထဲငုပ်ကာ ပျောက်ချက်ကောင်းသွားသည်။ အတော်ဝေးဝေး တစ်နေရာသို့ရောက်မှ ကိုယ်ဖော့ကာ ရေပေါ်သို့ တက်လာရာ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိတော့လေသည်။

“အို...ဆော့ရီး”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ မရွှေဦးရယ်။ ယောက်ျားပျို၏ ရင်ခွင်ကို သူက ခေါင်းနှင့်ဝင်တိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မရွှေဦးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ရယ်လိုက်ရာ ယောက်ျားပျိုလည်း ရယ်နေသည်။ ဖြူဖွေးပြီး ပုလဲရောင်တောက်နေသော မရွှေဦး၏ သွားကလေးတွေမှာ နေရောင်ဟပ်ပြီး ပိုလှနေသည်။ မရွှေဦးက အမှတ်တမဲ့ရယ်နေရာမှ ယောက်ျားပျို၏ စိမ်းလဲ့လဲ့ဝင်းနေသော မျက်လုံးကို မြင်လိုက်ရာ လန့်သွားလေသည်။ ကမန်းကတန်းပြန်အကွေ့တွင် ယောက်ျားပျိုသည် အိပ်မက်တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် နောက်က ကမန်းကတန်း ရေကူးလိုက်လေသည်။

“ပလီ(စ)...ဒီမှာ...ခင်ဗျားနာမည်ကလေး တစ်ဆိတ် မသိရဘူးလား”

နာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံးနက်နက်၊ မျက်နှာလုံး၊ ရင်အုပ်ကျယ်နှင့် ယောက်ျားပျိုသည် ရေရွဲနေသော ကိုယ်နှင့် ပိုပြီး ခုံညားနေသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲရှင်”

မရွှေဦးက ဖြည်းဖြည်းကိုယ်ကိုဖော့ကာ မျှောနေလိုက်သည်။ ယောက်ျားပျိုလည်း ဘေးနားတွင်ယှဉ်၍ ကိုယ်ဖော့ကာ လိုက်လာသည်။ ယောက်ျားပျိုက အဓိပ္ပာယ်ပါသော မျက်လုံးနှင့် မရွှေဦးကို ပြုံး၍ကြည့်လိုက်ရာ မရွှေဦးက ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။

“မရွှေဦးလို့ ခေါ်တယ်”

“ကျွန်တော့်နာမည်ကတော့ ဘာသန်းမြင့်တဲ့”

မရွှေဦးသည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားကာ “ဪ... ဒါဖြင့် ရှင် ဘာသန်းမြင့်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ခါလောက် ကျွန်တော့်စတိုးကို လာမယ်မဟုတ်လားဗျာ”

မရွှေဦးသည် မျက်တောင်ကော့ကြီးအောက်က အရည်လက်နေသော မျက်လုံးကြီးနှင့် ဘာသန်းမြင့်ကို ကြည့်ကာပြုံးပြီး ရှေ့ကနေ ရေကူးသွားတော့သည်။

“မရွှေဦး...ခဏ...ခဏ” ဘာသန်းမြင့်က နောက်ကနေ အမောတကြီး ခေါ်ပြန်၏။ မရွှေဦး၏ အရည်လက်သော မျက်လုံးနှင့် ယောက်ျားပျို၏ စိမ်းလဲ့လဲ့မျက်လုံးနှစ်စုံသည် လျှပ်စီးလက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားအက်ဒရက်စ်...(အိမ်လိပ်)တဆိတ် မသိရဘူးလား”

“အိမ်နံပါတ်၊ သော်မဆင်ရိပ်သာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မရွှေဦးသည် ချာခနဲလှည့်ကာ သူ့နေရာဆီသို့ ပြန်ကူးလာခဲ့ရာ ဘာသန်းမြင့်သည် မရွှေဦးကို ငေးကာ ကျန်ခဲ့လေသည်။

“ဟေး...မရွှေဦး၊ ပျောက်ချက်သား ကောင်းသွားလိုက်တာကွာ၊ မှန်မှန်ပြော ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

သင်းသင်းက မရွှေဦး၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်သို့ ခေါ်သွား၏။

“တိုးတိုးမေးကွ၊ မေမေကြားသွားမယ်။ ကိုယ့်နယ်ကွာ၊ ဟိုလူကြီးရင်ဘတ်ကို ခေါင်းနဲ့ သွားတိုက်မိလို့” ဟု အစချီကာ မရွှေဦးက အစအဆုံး ပြောပြရာ သင်းသင်းမှာ တစ်ခါနှင့် သဘောကျနေသည်။

* * *

မင်္ဂလာဦး

ဤအဖြစ်အပျက်ကား လွန်ခဲ့သော တစ်လနှစ်လလောက်တုန်းက ဖြစ်ပေသည်။ ယခုလတ်တလော အဖြစ်အပျက်နှင့် လုံးဝမတူတော့ပေ။

သူဌေးဦးဘာသန်းမြင့်နှင့် မရွှေဦးတို့ လက်ထပ်ခဲ့သည့် မင်္ဂလာပွဲသည် နံနက်ခင်းက မြို့တော်ခန်းမကြီးတွင်

ကျင်းပပြီးစီးခဲ့သဖြင့် ညပိုင်းတွင် နာမည်ကြီး ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် ဦးဘသန်းမြင့်က မိတ်ဆွေသူင်္ဂဟအပေါင်းတို့အား ညစာတည်ခင်း ကျွေးမွေးနေရသည်။ တစ်မနက်လုံး စဉ်ခံရ၊ လူစော်နံ၊ တစ်နေ့လည်လုံး စဉ်ခံရ၊ တစ်ညလုံး စဉ်ခံရ၊ လူစော်နံ၊ နိုင်လွန်စော်နံ၊ စီးကရက်စော်နံနှင့် မရွှေဦးမှာ ငြီးစိစိဖြစ်နေတော့လေသည်။ မရွှေဦးမှာ တစ်နေ့လုံး လူတွေကို ပြုံး၍ချည့် နှုတ်ဆက်နေရသောကြောင့် ပါးရိုးတွေပင် ကိုက်၍နေတော့သည်။

“သူဌေးမင်းနဲ့ သူဌေးကတော်တို့တော့ နတ်ဖက်တဲ့ လင်မယားပဲ။ ရွှေနဲ့မြ၊ နေနဲ့လဆိုတာလို ခုမှ မျက်မြင်ပဲ” ဟု ချီးကျူးလာကြသည်မှာ ကြာတော့ ကြားရလွန်း၍ နားထဲမှာအူကာ လေထွက်သလိုဖြစ်နေ၏။

“ကိုဘသန်းကလည်း ခုအထိ ပြန်မလာသေးပါလား” မရွှေဦးသည် မင်္ဂလာဦးညတွင် လသာဆောင်ထွက်၍ သူ့မောင်ကို မျှော်ရတော့လေသည်။

“ကိုဘသန်းက အပေါင်းအသင်းများတာကိုး။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းဆွဲထားမှာပဲ။ ဒီလူတွေက လည်းတော်”

မရွှေဦးသည် နှုတ်ခမ်းကလေးစု၍ ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို မော့ကြည့်ကာ နေရလေသည်။ သန်းခေါင်ကျော်အချိန်လောက်တွင်မှ စတုဒီဘောကာအပြာကြီးသည် ခြံထဲသို့ ကွေ့ဝင်လာ၏။ မရွှေဦးက စိတ်ကောက်ပြီး တံခါးဆီသို့ ထမသွား။

“မရွှေစင်...ရွှေစင်ရေ”

မရွှေဦးအမည်ရင်းမှာ “ရွှေစင်ဦး” ဖြစ်သည်။ မိဘတွေက ချစ်လွန်း၍ ရွှေစင်လို ဦးပြီးမွေးရသည့် ချစ်သမီးဟု အစွဲပြုကာ ရွှေစင်ဦးဟူ၍ အမည်ပေးခဲ့ရာ တွင်တော့ မရွှေဦးဟုပင် အမည်တွင်နေသည်။ ကိုဘသန်းမြင့်တစ်ယောက်ကသာ သူ့ကို ချစ်စနိုးနှင့် ရွှေစင်ဟု ခေါ်တတ်သည်။

မသွားဘဲလည်းမနေနိုင်။ မရွှေဦးသည် နှုတ်ခမ်းစုစုနှင့် တံခါးကို ဖွင့်ပေး၏။ တံခါးဖွင့်လျှင်ဖွင့်ချင်း သူ့ဆီသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှေ့ထိုးကျလာရာ မရွှေဦးသည် ဆီးပွေလိုက်ရသည်။ သူ့မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်။ ခြေလှမ်းမှားပြီး သိုင်းကွက်နင်း၍ ဝင်လာသူမှာ သူ့မောင်တော် ကိုဘသန်းမြင့်ပင် မဟုတ်ပါလား။ မရွှေဦးမှာ ရင်ထဲတွင် ဒိန်းခနဲဆောင့်တက်သွားသည်။ သူ့နောက်က လူသုံးလေး

ယောက်လည်း ပါလာကြ၏။

“စိတ်မပူပါနဲ့ သူဌေးကတော်၊ အပျော်လွန်သွားလို့ပါ။ သူ သတိရပါတယ်”

“ဘုရား...ဘုရား”

မရွှေဦးမှာ ကြားရချက်တွေကို နားခါးလွန်းလှ၏။ သူ့အလွန်ချစ်တဲ့မောင်။ သူ့အလွန်အထင်ကြီးတဲ့ မောင်။ ဒီလိုပဲ လမ်းပေါ်မှာ ပုဆိုးမနိုင်၊ ဘာမနိုင် ကျွတ်ကျွတ်လွတ်လွတ်နှင့် သိုင်းကွက်နင်းတတ်သလား၊ မရွှေဦးသည် ထိုသူများကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“သူ ဒီလိုပဲ သောက်တတ်သလား”

မရွှေဦးက အလွန်တကြား မေးလိုက်လေသည်။ မှန်ပါသည်။ မရွှေဦးသည် သူ့မောင်ကို ဘုမသိဘမသိနှင့် ချစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူနှင့်တစ်သက်လုံး နေသွားရမည့်လူ့အကြောင်းကို ခုမှ မေးမြန်းကြည့်မိလေသည်။

“ဟုတ်လား... သူ ဒီလိုလည်း သောက်တတ်သလား”

“နည်းနည်းပါးပါးပါဗျာ၊ ဒီနေ့မှ သူ့လူတွေ အတင်းတိုက်ကြလို့ပါ။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့ အတင်းဆွဲခဲ့လို့၊ သွားမယ်နော် သူဌေးကတော်... ဝှုတ်နိုက်”

မရွှေဦးသည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်ကာ ကိုဘသန်းမြင့်ကို ငဲ့ကြည့်မိ၏။ ကိုဘသန်းမြင့်က သူ့ကိုယ်သူ မနိုင်ဘဲနှင့် ဟန်ဆောင်၍ မတ်တတ်ရပ်၏။ ဟပ်ထိုးဟပ်ထိုးဖြစ်နေရာ မရွှေဦးမှာ ရင်ထဲ၌ မခံသာအောင် ဆို့တက်လာပြီး ကိုဘသန်းမြင့်ကို မင်္ဂလာဦးအခန်းထဲသို့ တွဲခေါ်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်အချိန်က သူ့ခိုခဲ့သည်မသိ။ ပူနွေးသော မျက်ရည်တွေက ပါးပြင်ပေါ်တွင် ရွှဲနေပေပြီ။

“ရွှေစင်... ရွှေစင်”

လျှာလေး၊ အာလေးနှင့် ကိုဘသန်းမြင့်က ခေါ်သည်။ မရွှေဦးသည် ကိုဘသန်းမြင့်ကို ခုတင်ပေါ်သို့ ဆွဲတင်ထားသည်။

“ဘာလဲမောင်...ဘာလဲ”

စိတ်ဆိုးသံ၊ မချိသံ၊ ကရုဏာသံ အမျိုးစုံတို့သည် မရွှေဦး၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ပေါက်ကွဲထွက်လာ၏။ ပြာလဲ့လဲ့ဓာတ်မီးရောင်သည် မင်္ဂလာဦးဇနီးမောင်နှံ၏ သရုပ်ကို မထင်မရှား မှုန်ဝါးဝါးပြနေသည်။

“မောင့်ကို စိတ်ဆိုးသလားဟင်၊ စိတ်ဆိုးသလား”

ကိုဘသန်းသည် မရွှေဦးကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲယူကာ တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထား၏။ မရွှေဦးမှာ မလှုပ်တော့နိုင်။

“ဟင်... မောင့်ကို စိတ်ဆိုးသလား”

ကိုဘသန်းသည် ကြမ်းတမ်းစွာ မရွှေဦးကိုဖက်၍ ပါးပြင်ကို ထပ်ကာထပ်ကာ နမ်းနေသည်။ မရွှေဦး၏ ပါးပြင်မှ မျက်ရည်ပူတို့သည် ကိုဘသန်းနှာခေါင်းရော၊ ပါးစပ်ရော ပေကျဲနေ၏။ ဆိုးဝါးသောအရက်နံ့ကို မရွှေဦးက ခံ၍ မရ။ နှလုံးထဲတွင် နောက်ကျိသွား၏။ ကိုဘသန်း၏ ပါးစပ်က အရက်စော် အလွန်နံ့၏။ တစ်ဦး၏အစာသည် တစ်ဦး၏အဆိပ်ဆိုသကဲ့သို့ ကိုဘသန်းက အရက်ကို မွှေးသည်ထင်ပေမည် မရွှေဦးမှာ အနံ့မခံနိုင်၍ ခေါင်းမူးနေ၏။ မရွှေဦး၏ ပါးပြင်နုနုကို ထပ်ကာထပ်ကာနမ်းပြီး ကိုဘသန်းသည် မူးမူးနှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့လေသည်။ ကိုဘသန်း အိပ်သွားမှပင် မရွှေဦးသည် သူ့မောင်ရင်ခွင်ထဲမှ တဖြည်းဖြည်း ထဲခွဲရတော့သည်။

မရွှေဦးသည် ကိုဘသန်းကို စောင့်ခြုံပေးခဲ့ပြီး ထိုအခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ကာ သူ့အပျိုခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့မိလေသည်။ တစ်ယောက်အိပ်စုတင်ကလေးပေါ်တွင် တရုတ်ရုံ၊ ဝိုင်းနှင့် မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရ၏။ ဖြစ်ရလေ မရွှေဦးရယ်။

မိုးလင်းသောအခါ ကိုဘသန်းက မရွှေဦးကို တစ်အိမ်လုံး အနံ့အပြား လိုက်ရှာ၏။

“အန်တီ မရွှေဦးတစ်ယောက် ဘယ်မှာလဲ”

“မရွှေဦးလည်း မတွေ့မိဘူး၊ ပန်းခြံထဲမှာထင်တယ်”

ဖြေသာဖြေလိုက်ရသည်။ မရွှေဦးမိခင်က အတော်ရယ်ချင်နေ၏။

တစ်ညလုံး တူနစ်ကိုယ်တွဲလာတာ မနက်ခင်းက လေးမှာတောင် မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဘူးလားတော်ဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်နေသည်။ မီးဖိုချောင်၊ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်း၊ ထမင်းစားခန်း၊ ပန်းခြံထဲ အစုံလိုက်ကြည့်ပါသည်။ ကိုဘသန်းမြင့်သည် ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဖြစ်နေ၏။ တစ်ခုကျန်ပါသေးသည်။ သူမကြည့်ရသေး။ ဒါ စာကြည့်ခန်း။ ကိုဘသန်းမြင့်သည် သတိရလျှင်ရချင်း စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

“မရွှေဦး”

စာအုပ်ဗီရိုကြီးကို မျက်နှာပေး၍ စာဖတ်နေသော မရွှေဦး၏ နောက်ကျောပိုင်းကို တွေ့ရသည်။

“မရွှေဦး”

ကိုဘသန်းမြင့်က နောက်ကပြေးသွားပြီး ပွေ့ဖက်ထားသည်။ မရွှေဦးက ရုန်းလည်းမရုန်း၊ ခေါင်းကြီးကို ငုံ့ထား၏။ မရွှေဦး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ကိုဘသန်းမြင့်သည် ခေါင်းကြီးကို တိုးဝှေ့ဝင်ကာ ဖက်ထားသည်။

“မောင်မှားပါတယ် မဦးရယ်။ ညက မောင့်သူငယ်ချင်းတွေက အတင်းတိုက်လွှတ်တာပါကွာ။ မောင့်ကို စိတ်ဆိုးသလား အချစ်ရယ်”

မရွှေဦးက ဘာမှမပြော ငိုနေ၏။

“မငိုပါနဲ့ကွာ။ ကဲ မောင့်ကို အခဲမကြေသေးရင် မရွှေဦးနှာခေါင်းနဲ့ မောင့်ရဲ့ပါးကိုထု ဟုတ်လား၊ ကဲ ကြိုက်သလောက်ထု”

ကိုဘသန်းမြင့်၏ မျက်နှာသည် မရွှေဦး၏ ပါးနားသို့ တိုးကပ်လာရာ မရွှေဦးမှာ ငိုရက်ကပြုံးမဲ့မဲ့ဖြစ်လာရလေသည်။ ကိုဘသန်းမြင့်သည် မရွှေဦးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက်ကာ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ဆွဲထုတ်ခဲ့ရာ မရွှေဦး မျက်ရည်ကျရင်းနှင့် ပါးစပ်ကရယ်၍ ရုန်းကန်ရုန်းကန်နှင့် ပါလာခဲ့ရသည်။

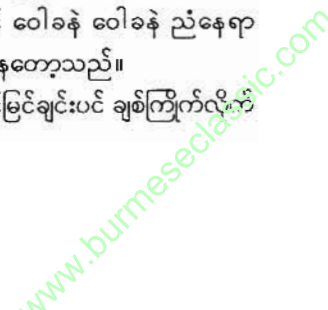
* * *

တွေ့တတ်ပလေ

မရွှေဦးက လူတွေထဲ သိပ်မတိုးချင်၊ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး အေးအေးနေလိုသည်။ လှပသော တိမ်တိုက်၊ သင်းပျံ့သောလေချို၊ ပန်းပွင့်လွှာကလေးများ၊ သဘာဝများကို ရှာဖွေခံစားကာ တွေးတောနေတတ်သည်။ စကားသံ တိုးတိုးပြောတတ်၏။ ကဗျာစပ် ဝါသနာပါသည်။ ခွေးကလေးကြောင်ကလေးတွေကို ချစ်တတ်၏။ အဘိုးအို၊ အဘွားအိုများကို သနားတတ်သည်။

ကိုဘသန်းမြင့်က လူတွေထဲကိုမှ လိုက်တိုးချင်၏။ စာဖတ်ဝါသနာမပါ။ သဘာဝအလှကို မခံစားတတ်။ အပေါင်းအသင်းဆန့်၍ စီးပွားရေး လောဘသာ လုံးပန်းနေသောသူဖြစ်သည်။ စကားကို အော်ပြီးမှ ပြောတတ်၏။ ခွေးတွေကြောင်တွေမြင်ရင် မြေနှင့်ကန်ပစ်၏။ အိမ်မှာလည်း ဧည့်တသောသောနှင့် ဝေါခနဲ ဝေါခနဲ ညနေရာ မရွှေဦးမှာ ခေါင်းကြီးလျက်နေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးမှာ မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ချစ်ကြိုက်လိုက်

ကြသဖြင့် တစ်ဦးအကြောင်းကိုတစ်ဦး သိလိုက်ဖို့ အချိန်ရ လိုက်ကြဟန်မတူ။ တွေ့ပဲ့တွေ့တတ်သည့် စုံတွဲလိုပင် ဆို ရပေမည်။ အချစ်တစ်ခုတည်းနှင့် အိမ်ထောင်ပြု၍ မဖြစ် သည်ကို မရွေးဦးက ယခုမှ နားလည်ဟန်တူ၏။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချစ်တာ တစ်ခုတည်းရှိရင် ပြီးတာပဲ။ နောက်ဟာ တွေလည်း အလိုလို ညီညွတ်လာမှာပဲဟု မရွေးဦးက အိပ် မက်မက်ခဲရာ တကယ်လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်ကူလှ ပေ။

မရွေးဦးက သူသောက်သည့် ကော်ဖီပန်းကန်ထဲတွင် နွားနို့ထည့်၍ ပူစီကို နို့တိုက်လိုက်ရာ ကိုဘသန်းမြင့်က နှာခေါင်းရှုံ့ရှုံ့ဖြင့် မှဲနေ၏။ အသေးအမွှားကလေးကအစ မရွေးဦးနှင့် ကိုဘသန်းမြင့်မှာ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင် တတ်လှရာ ဤလည်း တစ်ဒုက္ခဖြစ်နေတော့လေသည်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဘသန်းမှာ ယောက်ျားဝိသစိတ်ရှိ၏။ ဒါလေးကို ပဲ မရွေးဦးက ချစ်နေရ၏။ မရွေးဦးကို စိတ်ညစ်မခဲ။ မရွေးဦး ကြိုက်တာ ဘာလုပ်လုပ်၊ သူလည်းကွယ်ရာမှာ လုပ်မည်။ မရွေးဦးရှေ့တွင်မူ တကယ့်လူရိုးလူအကလေးလို လုပ်နေ တတ်ပေသည်။

“မောင်ရေ မဦးရဲ့ စုတ်တံက ဖွာနေပြီ။ နောက်ထပ် အသစ်ဝယ်ခဲ့ပါဦးနော်”

မရွေးဦးက ပန်းချီဆွဲလည်း ဝါသနာပါရာ စုတ်တံကို ကိုဘသန်းက ခဏခဏဝယ်ပေးရ၏။ မရွေးဦးသည် သူ တပင်တပန်းဆွဲထားသော ပုံကလေးတွေကို ကိုဘသန်း ကြည့်ရန် မကြာခဏပြ၏။ ကိုဘသန်းမြင့်က တသမီး သမီးတဝေဝေနှင့် “အင်း” လိုက်နေသော်လည်း တောကား၊ တောင်ကား၊ ပိတောက်ရွှေဝါပွင့်၊ ငွေဗျိုင်းဖြူစသည့် ရေ ဆေးဆီဆေးပုံတွေ၏ အလှကို မကြည့်တတ်။

လှပသော ကဗျာကလေးတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ် ရေးကာ သူ့မောင်ကို ဖတ်ပြသော်လည်း ကိုဘသန်းမြင့်မှာ တစ်လုံးမှ အဓိပ္ပာယ်မဝင်။ “ဆီဈေးတွေ တက်မယ်ထင် တယ်၊ အညာကလည်း ကျလာမယ်လို့ ပြောတာပဲ မဦးရ” ဟု ကြားဖောက်၍ ပြောတတ်ရာ မရွေးဦးမှာ ရယ်နေရတော့ လေသည်။

လင်မယားနှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကောင်းကောင်းတိုင်ပင်လို့မရ။ ဝါသနာချင်းကလည်း မတူ ဘဲနှင့် အိမ်သူဖြစ်နေကြပေသည်။ ဒီတော့ ဘယ်စိတ်

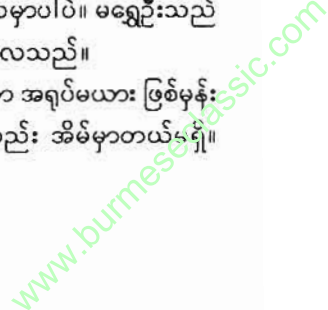
ကောင်းနိုင်ပါတော့မလဲ။ ကွယ်ရာမှာ ကိုဘသန်း ထင်ရာ လုပ်နေတာကို မရွေးဦးက ကြိုက်ပါ့မလား။ သူ့ရှေ့မှာ ဘယ် လောက်ပဲ ပိပြားပိပြား ဘယ်မင်းကြီးစိုးကြီး၏ ထမင်းစား ပွဲ၊ စည့်ခံပွဲမဆို သူဌေးဦးဘသန်းမြင့်နှင့် ဒေါ်မရွေးဦးတို့မှာ သွားရောက်ရ၏။ ဤသည်လည်း မရွေးဦးမှာ တစ်ဒုက္ခ ဖြစ်နေပြန်သည်။

စိန်၊ ရွှေ၊ ပိုးဖဲ၊ နိုင်လွန်၊ စီးကရက်၊ အရက်၊ ဟန် ဆောင်မှု၊ ကြားဝါမှုတွေနှင့် မကြာခဏ မျက်နှာချင်းဆုံရ ပေမည်။ မရွေးဦးသည် အိမ်မှာ ပီယာနိုတီး၊ သီချင်းဆို၊ ပုံဆွဲ၊ ကဗျာစပ်၊ စာဖတ်၊ အင်းလျားထွက်ရေကူးစသည့် သူ့ဝါသနာများကို တစ်ဦးတည်းဇာတ်ခင်းကနေရင်း တစ် ခါတစ်ခါ လူတွေတောထဲတွင် ပါးတောင့်အောင် ပြုံးရ သော ဝေဒနာတစ်မျိုးကိုလည်း ခံစားရ၏။ လူတွေနှင့်တွေ့ မှ မပြုံးဘဲမဖြစ်၊ ပြုံးရပေမည်။ စကားပြောရပေမည်။ သူ့ မောင်ရဲ့မိတ်ဆွေတွေနှင့် သင့်တင့်အောင် ပေါင်းသင်းရပေ သကဲ့သို့။ အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကျန်တဲ့ကိစ္စတွေလည်း ဒီလို ပဲ လိုမ့်ခံရုံပဲ ရှိသည်။

ကိုဘသန်းကလည်း မရွေးဦးကို ဖူးဖူးမူတ်ထား၏။ မရွေးဦး အိမ်မှာကြိုက်သလိုနေပါစေ။ သူကမူ အိမ်မှာကပ် သည်မရှိ။ အလုပ်ကိစ္စတွေကလည်းများ၊ အပေါင်းအသင်း ကလည်းများ၊ အပျော်အပါးကလည်းကြိုက်နှင့် မအား အောင် ဖြစ်နေသည်။ ကလပ်တက်၊ မြင်းပွဲသွား၊ အရက် သောက်။ မရွေးဦးက ကဗျာစပ်၊ စာဖတ်၊ စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ဝါသနာရှိသလို ဒါတွေလည်း သူ့ဝါသနာပင် ဖြစ်သည်။ “ဘယ်သူမှ ဘာမှသွားစော်ကားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ့် ဝါသနာနဲ့ကိုယ်ပဲကွာ” ကိုဘသန်းက ဤကဲ့သို့ပင်ပြော၍ ပျော်ပျော်နေသည်။ စီးပွားရေးကိုလည်း မပျက်စေဘဲ၊ မရွေးဦးကိုလည်း အချစ်မပျက်ဘဲနှင့် ဤသို့ ကိုဘသန်းက ပြုလုပ်နေသည်ကို မရွေးဦးက နေ့စဉ် စိတ်မချမ်းသာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နှယ်မှ မတတ်နိုင်။

ဤသို့ပင် ကြည့်နေရပေမည်။ ခဏကလေး ကြည့် နေရမှာလား၊ တစ်သက်လုံးလား။ ကြာရင်တော့ စိတ်ညစ် ပြီး၊ ခေါင်းနောက်ပြီး ငါတော့သေမှာပါပဲ။ မရွေးဦးသည် သတိရတိုင်း ဤသို့ညည်းညူမိလေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် မရွေးဦးမှာ အရပ်မယား ဖြစ်မှန်း မသိဖြစ်နေ၏။ ကိုဘသန်းကလည်း အိမ်မှာတယ်နဲ့ရှိ။

ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုခုရှိမှသာ...

“မရွှေစင်ရေး... လာပါဦး။ ဒီကနေ့ညနေ ဧည့်ခံပွဲတစ်ခုရှိလို့ မောင်တို့သွားရလိမ့်မယ်။ လှလှဝတ်စားထားနော်။ ဟိုတစ်နေ့က မောင်ဝယ်ပေးတဲ့ ရွှေဇာလုံချည်အစိမ်းနုက လေးဝတ်ထား။ မောင် ညနေလေးနာရီကျရင် လာခေါ်မယ် ဟုတ်လား။”

ပါးကို အထပ်ထပ်နမ်းပြီး အိမ်ပေါ်မှ ကသောကမျော ဆင်းသွားပြီး ညနေစောင်းလောက်တွင် တဂွါဂွါကားဟွန်းသံပေး၍ ရောက်လာ၏။

ကိုဘသန်းသည် မရွှေဦးအခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ သူ့မိန်းမဝတ်စားထားသည်ကို ဟိုဟာလိုသေးတယ်။ ဒီဟာကြီးက တောဆန်လိုက်တာနှင့် အမျိုးမျိုးပြုပြင်၍ အားမရဖြစ်နေတတ်သည်။ ထို့နောက် အားမလိုအားမရနှင့် ဖက်ဖက်နမ်းနေပြန်၏။

“ကြည့်ပါဦး၊ အလှတွေ ပျက်ကုန်ပါပြီ။ ထွက်ထွက် အခန်းအပြင်ထွက်”

မရွှေဦးက အတင်းနှင့်ထုတ်ရ၏။ ဧည့်ခံပွဲ၊ အလှပွဲရှိမှ မရွှေဦးကို ဖုတ်ပူမီးတိုက်လာ၍ ခေါ်တတ်ရာ ကြာတော့ မရွှေဦးမှာ ပွဲထုတ်ပြသော သူဌေးကတော်ကလေးဘဝသို့ ရောက်နေတော့သည်။ ကိုဘသန်းမြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်နေသည်ကို သူမသိ။ ကိုဘသန်းကလည်း အသိမပေး၊ အေးအတူပူအမျှ ဘဝဘက် လင်မယားမဟုတ်။ သူတို့နှစ်ဦးကား ပွဲအလယ်တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ရုပ်ပြကောင်းသော သူဌေးလင်မယား ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်နေပေတော့သည်။

မရွှေဦးသည် ရင်ထဲမှာ ဟာနေ၏။ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်ကယ်လို့လည်းမရှိ။ လင်မယားနှစ်ယောက်မှာ နှစ်စိတ်ကို တစ်စိတ်တည်းအဖြစ်ရောက်အောင်၊ သမသွားအောင် တိုင်ပင်၍မရ။ ယခုထက်ထိ သက်သက်ကြီး တစ်စိတ်စီ ကွဲတုန်းပင်ရှိသေးသဖြင့် မရွှေဦးမှာ စိတ်ညစ်လာလေသည်။

အိပ်မက်ထဲကလူ

“မရွှေဦး...မဦးရေး”

“အင်း...ဘယ်ပါတီ၊ ဘယ်ပွဲထိုင်သွားဖို့ကိစ္စများပေါ်လာပါလိမ့်၊ ကိုယ်တော်ချောအသံတော့ ကြားရပြန်ပြီ”

မရွှေဦးသည် ဤသို့ပင် တစ်ဦးတည်းပြောကာ ဘာမျှပြန်ထူးဘဲ မြဲနေ၏။ ဆွဲလက်စ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ ပုံကို ဆက်၍ဆေးခြယ်နေသည်။

“မဦးရေး... မဦးရေး”

ခြံဝကတည်းကအသံ ခုနစ်အိမ်ကြားနှင့် အော်လာရာ ပုံဆွဲခန်းဝရောက်သည့်တိုင် မရပ်သေး။

“ကြည့်ပါဦးဗျာ၊ မိရွှေစင်ကလည်း ကြားရက်သားနဲ့ မောင့်ကိုပြန်မထူးဘူး”

မရွှေဦးက လှည့်၍မကြည့်။ စုတ်တံကလေး တရွှေရွှေနှင့် ဆေးကိုပင်ခြယ်နေ၏။ ဖိနပ်သံ တခွပ်ခွပ်နှင့် ကိုဘသန်းမြင့်သည် မရွှေဦးနားသို့ ကပ်လာ၏။ မရွှေဦးက မော့မကြည့်။ စိတ်တိုလာဟန်နှင့် မရွှေဦး၏မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲမော့လိုက်လေသည်။

“ဟောဗျာ၊ မဦး ငိုနေတယ်။ ဟင်... ဘာလို့ငိုနေတာတုန်း”

မရွှေဦးက ပို၍ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်လာကာ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ငိုချလေသည်။

“ဟင်အင်း... ဒီနေ့ ဘယ်ပွဲထိုင်ကိုမှ မလိုက်ပါရစေနဲ့ မောင်ရယ်၊ မဦး ခေါင်းနောက်လွန်းလို့”

ကိုဘသန်းမြင့်သည် သက်ပြင်းချကာ သူ့ဇနီးချောကို ပွေ့ဖက်ပြီး မျက်ရည်တွေ သုတ်ပေးနေ၏။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ပွဲထိုင်လိုက်ဖို့ လာခေါ်နေတာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းနောက်လွန်းလို့ အလုပ်က ခဏနားပြီး ဘယ်အရပ်မှာ သွားနေရကောင်းမလဲလို့ ရွှေစင်ကို လာပြောတာ သိရဲ့လား”

မရွှေဦးမှာ ကြားရချက်ကိုပင် မယုံနိုင်။ ရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းဖယ်၍ထွက်ကာ သူ့မောင်ကို အထူးအဆန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

“မောင် တကယ်ပြောနေတာလား”

“မဦးက ဘယ်တုန်းက ညာပြောဖူးလို့လဲကွယ်”

မရွှေဦးမှာ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ကိုဘသန်း၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် ပျော့ရွေကျသွားတော့လေသည်။

မြန်တော့လည်း မြန်လွန်းလှပေသည်။ မရွှေဦးနှင့် ကိုဘသန်းမြင့်တို့သည် ကိုဘသန်းမြင့်၏ အဘွား ပေးခဲ့သော အိမ်ကလေးရှိရာ ကြာပုလဲရွာသို့ နောက်တစ်နေ့တွင် မီးရထားနှင့် ထွက်ခဲ့ကြ၏။

မြန်မာဝတ္ထုတို(၁၉၁၂-၁၉၆၄)ပထမအုပ်

“ကြာပုလဲရွာက ဘယ်လိုနေသလဲမောင်”

“ရေကန်ကလေးတွေ၊ နောက်ပြီး ရေကန်ထဲမှာ ငွေဝမ်းဘဲဖြူတွေနဲ့ ငွေကြာပွင့်ကြီးတွေ၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီဖြူဖြူပွင့်ကြီးတွေက အိမ်တိုင်းမှာ စိုက်ထားကြတယ်။ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်ကြီးကလည်း နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး။ စိမ်းလဲ့ပြီး လေလာတိုင်း ယိမ်းနဲ့...”

မရွှေဦးမှာ ရင်တလုပ်လုပ်နှင့် သူ့မောင်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ ဒါ သူ့မောင်အစစ်မှ ဟုတ်ကဲ့လားဟုတွေးကာ ကိုဘသန်း၏ ပါးပြင်ကို လက်ကလေးနှင့် ကိုင်တွယ်ကြည့်နေမိလေသည်။

“ကြည့်စမ်း... ကဗျာဆန်နေလိုက်တဲ့လူကြီး၊ ဒါနဲ့ များ မဦးကို ပြီးလာလိုက်တာ၊ သွား မုန်းစရာ”

မရွှေဦးက ကိုဘသန်းမြင့်ကို တွန်းပစ်၏။ ကိုဘသန်းက ပက်ကျိကြီးလို မရွှေဦး အနားကမခွာ။ မရွှေဦး မျက်လုံးတွေမှာ အပျိုတုန်းကလို အရည်ပြန်၍ လက်လာ၏။ ပန်းနသွေးဖျောနေသော နှုတ်ခမ်းကလေးမှာလည်း ရဲ၍ရဲ၍ လာ၏။ သူ့မောင်၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် မျက်နှာကလေးအပ်ကာ တရှုံ့ရှုံ့ငိုပြန်လေသည်။

“အို... မဦးကလည်း ဘာလို့ ငိုပြန်တာတုံးကွ” ကိုဘသန်းမြင့်က ပျာပျာသလဲ မေးရသည်။

“ဝမ်း...ဝမ်းသာလို့” မရွှေဦးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ဖြေရာ ကိုဘသန်းမှာ ဟားတိုက်၍ ရယ်ရလေသည်။

ဤသို့နှင့် ကြာပုလဲရွာကလေးသို့ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ မင်္ဂလာဦးနေ့တွင် ဟန်းနီးမွန်းထွက်လာသကဲ့သို့ ပျော်လိုက်ကြတဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ကန်ထဲမှာ ရေကူး။ လယ်တောထဲတွင် လှည်းယဉ်ကလေးစီး။ ရေထဲမှ ဘဲငန်းကလေးတွေကို အစာကျွေးနှင့် ပျော်လိုက်ကြတဲ့ ဇနီးမောင်နှံ။

“ဪ...ဒီနေ့မနက် မောင် ကြက်ဥတွေ သွားဝယ်ရင်း ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ် မဦးရေ”

“ဘာ မောင်... ဒေါက်တာဟုတ်လား”

မရွှေဦးက ခရမ်းချဉ်သီး၊ ဆလပ်ရွက်၊ မုန်လာဥတို့ကို ကြက်ဥကွင်းတွေ ထည့်ထားသော ပန်းကန်ထဲတွင် အလှပြင်၍ ထည့်နေရာမှ အံ့အားသင့်ကာ မော့ကြည့်လေသည်။ ကိုဘသန်းက တဒုန်းဒုန်းနှင့် ကနစိုပေါက်ခြမ်းများကို ဓားနှင့်ခွဲနေရင်းက မရွှေဦးကို လှမ်း၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ဟုတ်တယ် ဒီကောင်က အမ်ဘီဘီအက်စ်အောင်ပြီး သူ့ရွာကို သူ ပြန်လာတယ်လေ”

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ သူက ဘာလို့ ရန်ကုန်မြို့မှာ မလုပ်တာလဲ၊ ဟိုမှာမှ ငွေဝင်တော့မှာပေါ့”

“မလိုတဲ့နေရာမှာတော့ ဆရာဝန်တွေ အများကြီးပဲတဲ့။ လိုတဲ့နေရာမှာတော့ မရှိဘူးလို့ သူကပြောတယ်။ သူက ကြာပုလဲရွာက တောသားပဲ၊ တောရွာကလေးတွေမှာ ကျန်းမာရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူတွေ ဘယ်လောက် အခက်အခဲရောက်နေတယ်ဆိုတာ သူအသိဆုံးပေါ့။ ဒါကြောင့် မြို့ကြီးပြကြီးမှာ မြို့ဆရာဝန်မလုပ်ဘဲ သူ့ဇာတိတောရွာကလေး ပြန်လာတာတဲ့”

မရွှေဦးက တွေ့၍နားထောင်နေသည်။ “အတော်အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပဲနော်”

“အင်းလေ မောင်တို့ကို သူက ဒီနေ့ညနေစာ ကျွေးပါရစေလို့ ဖိတ်လိုက်တယ်ကွ”

မရွှေဦးက မျက်လုံးကြီးကိုဝင့်၍

“မောင်က ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

“အို... သွားစားမှာပေါ့ မဦးရဲ့။ မဦးက ဟင်းလည်း မချက်တတ်ဘူး၊ တစ်နေ့လာ ကြက်ဥပြုတ်နဲ့ ဂေါ်ဖီ၊ တစ်နေ့လာ ကြက်ဥပြုတ်နဲ့ မုန့်လာ၊ တစ်နေ့လာ ကြက်ဥပြုတ်နဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး...”

“တော်ပါတော့မောင်ရယ်၊ မောင့်မိန်းမရဲ့ အစွမ်းအစတွေ လူသိကုန်ပါ့မယ်”

မရွှေဦးက သူ့ဘဝကို ကျေနပ်စ ပြုလာ၏။ ဒါမှ အေးအတူပူအမျှ လင်မယားဘဝ မဟုတ်ပါလား။ သူ့အိပ်မက်ထဲကလူဟာ အခုမှ အကောင်အထည် ပေါ်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဤအကောင်အထည်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားကြီးမဟုတ်သေး။ ဝိုးတိုးဝါးတားမျှသာ ဖြစ်နေသေးသည်။

* * *

အတွေးသစ်

“ဟို... ဖဲအစိမ်းခံမှာ ငွေနားကွပ်ထားတဲ့ လုံချည်ကို ဝတ်ပါကွ။ မဦးမှာဖြင့် တစ်ခါလာလည်း ဒီအပြာလုံချည်၊ တစ်ခါလာလည်း ဒီအပြာလုံချည်”

“ဟိုလုံချည်ကြီးက အဖိုးတန်လွန်းလို့ပါ မောင်ရယ်၊ ကဲ...ကဲပါရင် မောင့်သဘောအတိုင်းပါ”

www.burmeseclassic.com

မရွှေဦး၏ လုံချည်သေတ္တာပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ ကိုဘသန်းမြင့်သည် သူ့ချစ်ဇနီးအား အလှပြင်ပေးနေ၏။

“သနပ်ခါးလိမ်းထားတာကလည်း မေးစေ့အောက်မှာ ကျားနေပြန်ပါပြီ”

ကိုဘသန်းမြင့်က ရှာရှာဖွေဖွေ မြင်တတ်၏။ မရွှေဦးမှာ ပြုံးရယ်ကာ သွားပွတ်တံနှင့် ဖျက်နေရာ တော်တော်နှင့် မပြီးနိုင်။ ကိုဘသန်းက စိတ်မရှည်နိုင်။ သူ့ကိုယ်တိုင် အနားလာ၍ သနပ်ခါးဖျက်ပေးနေသဖြင့် မရွှေဦးသည် သူ့မောင်ကို စိတ်မဆိုးသာနိုင်။ ပို၍ပို၍ ချစ်လာမိလေသည်။

“အသားဝါချောလှရယ်၊ နံ့သာကိုယ် ကိုကို ကိုယ်တိုင် လိမ်းလို့ပေးပါ့မယ်”

ကိုဘသန်းက လေချွန်ကာ သူ့မယားကို ပတ်ချာလှည့်ကြည့်နေ၏။ မရွှေဦးမှာ ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ဘဲ ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်ကာ လုံချည်ပြောင်းပြန်တွေဘာတွေ ဝတ်ကုန်၏။

“ထွက်စမ်းပါမောင်ရယ်၊ သွား၊ သွား မောင်လည်း လုံချည်လဲတော့။ မဦး ခုနက လုံချည်ထုတ်ထားခဲ့ပြီ”

ကိုဘသန်းမြင့်က ပေကပ်ပေကပ်နှင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားမှ မရွှေဦးမှာ အသက်ရှူချောင်သွားလေသည်။

ချစ်ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့သည် လှည်းယဉ်ကလေးကို မောင်းကာ ရွာအရှေ့ဖျားဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

“မဦးရေ မပျော်ဘူးလား”

“မပျော်ဘဲ နေပါ့မလား မောင်ရယ်... ဘယ့်နှယ် ပြောပါလိမ့်”

“အေး... မဦး ပျော်ရင် ပြီးတာပဲ”

နွားကြိုးကိုဆွဲကာ ကြိမ်နှင့် နွားတင်ပါးကို တို့နေသော ကိုဘသန်းမြင့်ကို မရွှေဦးသည် မျက်လုံးကလေး ပြူးကာ လှည့်ကြည့်နေလေသည်။

“မဦးပျော်ရင် ပြီးတာပဲဆိုတော့ မောင်ကတော့ မပျော်ဘူးပေါ့။ မဦးပျော်အောင်လို့သာ မောင်က အလိုလိုက်နေရသလိုပေါ့။ ဟုတ်လားမောင်”

မရွှေဦးသည် သူ့မောင်ကို မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်ကာမေး၏။

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ ရွှေစင်ရယ်၊ ကိုင်းစကားမများနဲ့။ အဲဒီပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးဟာ ဒေါက်

တာမြင့်ဆွေ အိမ်ပေါ့။ တံခါးဝမှာ ကြိုနေတာ ဆရာဝန်ပဲ”

မရွှေဦးသည် ပြုံး၍ ခြံဝင်းတံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးတောင့်တောင့်၊ ပလေကပ် လုံချည်ကွက်၊ ရှုပ်ဖြူအင်္ကျီရှည် ဝတ်ထားသော ဒေါက်တာမြင့်ဆွေကို မြင်ရ၏။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေမျက်နှာက သူ့မောင်လောက် မလှဟု မရွှေဦးက စိတ်ထဲမှာ တွေးနေသည်။ ဒါပေမဲ့ တစ်မျိုးပဲ၊ ကျက်သရေရှိတယ်။ မျက်ခုံးနက်၊ မျက်နှာရှည်ရှည်၊ မေးရိုးလေးထောင့်ကြီးနဲ့။

လှည်းယဉ်ကလေးသည် ခြံဝတွင် ခြုံသံတချွန်ချွန်နှင့် ရပ်သွား၏။

“ကျွန်တော်ဖြင့် လာမှလာပါတော့မလားလို့ဗျာ၊ ပြောထားတာက ငါးနာရီ၊ ခုခြောက်နာရီထိုးခါနီးနေတာနဲ့”

မရွှေဦးက ကိုဘသန်းမြင့်၏ မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ကိုဘသန်းမြင့်က ကျောက်ဆတ်ခနဲတွန့်လိုက်ပြီး

“အစစ်ပဲ ကျွန်တော်က အချိန်ကို လုံးလုံးသတိမရလိုက်ဘူး။ ဒါက ကျွန်တော့် မဇ္ဇကပဲ။ နာမည်က ရွှေစင်ဦးလို့ခေါ်တယ်။ ဒါက မောင်မိတ်ဆွေ ဒေါက်တာဦးမြင့်ဆွေတဲ့”

မရွှေဦးနှင့် ဒေါက်တာမြင့်ဆွေတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြုံး၍ခေါင်းငုံ့ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြရ၏။ ၃ ဦးသား အိမ်အောက်ထပ်ထဲသို့ ဝင်လာကြလေသည်။

“အိမ်ကြီးက အကျယ်ကြီးပါလား ဒေါက်တာ။ ဒီလိုအိမ်မျိုးတစ်လုံး ရန်ကုန်မှာ ရှိထားရင် ဆေးဆိုင်ဖွင့်လို့ ဖိမ်ပေါ့ဗျ”

ကိုဘသန်းမြင့်က ရင်းနှီးစွာ ရယ်မောပြောဆိုပြီး အိမ်နောက်ဖေးအရောက် လျှောက်၍ကြည့်နေ၏။

“ကဲ... ထိုင်ကြဦးဗျာ၊ ကျွန်တော် ထမင်းပွဲပြင်လိုက်ဦးမယ်”

ဒေါက်တာက မရွှေဦးတို့ အပါးမှ ခွာသွား၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာကူညီရဦးမလဲဗျ။ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ဘယ်နဲ့ ချက်ထားသလဲ”

ကိုဘသန်းမြင့်က ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသော ဒေါက်တာကို လှမ်းအော်၍မေးလေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ကွန်ပေါင်ဒါရော၊ ဝါး(ဒ)ဆားဗင်ရော၊ ဘွိုင်ရော၊ တစ်ယောက်တည်း ဇာတ်သယ်နေတဲ့ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်။ သူ့ဆီကပဲ ဟင်း

ချက်သင်ရတာပဲ” ဒေါက်တာက ထမင်းစားခန်းထဲမှ ပြန် ဖြေ၏။ မရွှေဦးက အံ့ဩစွာ နားထောင်နေရလေသည်။

“ဘယ့်နဲ့လဲ မဦး၊ ဒေါက်တာ့ဆီ မီးဖိုချောင်သင် တန်း တက်မလား”

ကိုဘသန်းမြင့်က မရွှေဦးကို လှမ်း၍စသည်။

“အိုင်ဆေး ဒေါက်တာ၊ ခင်ဗျားလည်း တစ်ခါ လောက် ကျွန်တော့်ဆီ ထမင်းလာစားစမ်းပါဗျာ၊ ကျွန် တော့်မစွက်က ဟင်းချက်အတော်ကောင်းတယ်၊ ဘဲဥပြုတ် နဲ့ ဆလပ်ရွက်သုတ်ကျွေးလိမ့်မယ်”

ကိုဘသန်းသည် ပြောပြီးသဘောကျဟန်နှင့် တ ဟားဟား ရယ်နေသည်။ မရွှေဦးမှာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပင် ပြုံးနေရလေသည်။

“ကဲ ပြီးပြီကိုဘသန်း၊ ထမင်းစားကြပါတော့ခင်ဗျာ” ဒေါက်တာက အပြင်သို့ထွက်၍ခေါ်သဖြင့် ဇနီး မောင်နှံနှစ်ဦးလုံး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြရ၏။ ဘဲဥ ဝိုင်းစားပွဲကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဟင်းခွက်သုံးလေးခွက် မြိုင်ဆိုင် ဆိုင်ဆိုင်ရောက်နေ၏။

“အားတော့ အတော်ရှိတဲ့ ငှက်တွေပဲဗျ။ ဒီငှက်ကြော် က အောက်ပြည်မှာတော့ ရခဲ့တယ်။ တချို့နေရာမှာ ကြား ဖူးမှာတောင် မဟုတ်ဘူး။ ရေကြက်တို့၊ စနီကတို့၊ မယ်ညို တို့ ဆိုတာပေါ့။ ဒါကတော့ နော်ကိုဥကို ချက်ထားတာ၊ ဒါကတော့ ငါးဥဆီပြန်၊ ဟင်းချိုကတော့ အိမ်က ဟင်းနု နွယ်ရွက်ကို ခူးထည့်ထားတာပဲ”

မရွှေဦးသည် တအံ့တဩ နားထောင်ရင်းနှင့် ဟင်း တွေကို မြည်းစမ်းနေရ၏။

“ဒေါက်တာက တကယ်စွယ်စုံတော်တာပဲနော်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဘာမှမတော်ရသေးပါဘူး၊ ခုမှ ဆေးကျောင်းက ထွက်စရိပါသေးတယ်”

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် စကားဆုံးသောအခါ ရယ် ၍နေသည်။ ကိုဘသန်းမြင့်က ဘာမှမပြော။ ထမင်းတွေ ကုန်းလှေးနေ၏။ ဒေါက်တာ၏ ထမင်းပွဲကလေးကား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စိုစိုပြည်ပြည်နှင့် ပြီးသွား၏။

ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဒေါက်တာက ဆေးရုံခန်း ကဲ့သို့ လုပ်ထားသော လူနာထားသည့်အခန်းများ၊ ဆေး ခန်းများကို လိုက်ပြ၏။

“ဒေါက်တာတော့ နာ(စ)ကောင်းကောင်း တစ်

ယောက် လိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်ရှင်”

“မှန်ပါတယ် မရွှေစင်ဦး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က စစ ချင်းဆိုတော့ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်ဘူးဗျ။ အခုတောင်မှ ရှိသမျှ ငွေအရင်းတည်ပြီး လူနာတွေအတွက် ခုတင်တွေဘာတွေ ဝယ်လိုက်ရတယ်။ ဆေးကိရိယာတန်ဆာပလာတွေက လည်း ငွေအတော်ပဲ ကုန်သွားတယ်”

“တောမှာ ဆေးဆိုင်လာဖွင့်တာ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ ဒေါက်တာ”

မရွှေဦးသည် ဆေးခန်းတွေကို ကြည့်ရာက လွတ် ခနဲ မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်ဆေးဆိုင်က အလကား မေတ္တာရိဆေး ဆိုင်ပဲ၊ ကျေးဇူးတင်လို့ တတ်အားသရွေ့လာပေးရင်လည်း လက်ခံရမှာပေါ့၊ မပေးလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ လုပ်က တည်းက ကျွန်တော့်အကျိုးအတွက်မှ မဟုတ်တာ”

မရွှေဦးက ဒေါက်တာကို စကားတောက်ကြည့်ရာ ဒေါက်တာက အမှန်တွေ အန်ထွက်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ၏ စိတ်ထားကို စိတ်မဝင်စားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်လာရတော့လေသည်။

“မြင့်မြတ်ပါပေ ဒေါက်တာရယ်”

မရွှေဦးသည် နှုတ်မှပင် ဖွင့်ထုတ်၍ ချီးကျူးမိလေ သည်။ ဒေါက်တာ၏ မျက်နှာကား ရှက်သွေးများလွှမ်း ကာ ပန်းဥရောင်သွေးဖုံးသွား၏။ ကိုဘသန်းမြင့်နှင့် မရွှေဦး တို့သည် နှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့နေရာလှည်းယဉ်ကလေးနှင့် ပြန်လာကြလေသည်။ ကိုဘသန်းက ထမင်းဆီယစ်ပြီး အိပ်ငိုက်နေ၏။ မရွှေဦးက ဒေါက်တာ၏ လုပ်ငန်းတွင် စိတ်ဝင်စားကာ တွေးပြီးနေလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မရွှေဦးသည် ဒေါက်တာ ကို အားကျ၍ ငါးဥဆီပြန် စမ်း၍ချက်နေစဉ် ကိုဘသန်း သည် ကဆုန်ပေါက်၍ မီးဖိုချောင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာ၏။

“အလန့်တကြား မောင်ကလည်း ဘာဖြစ်လာပြန် တာတုံး”

“မလန့်တကြားနဲ့ အမိ၊ အခုပဲ တိုက်ကလူတွေ ရောက်လာတယ်။ အခွန်ကိစ္စတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မြို့မှာ ဆူပွက်နေပြီတဲ့။ ဆိုင်မှာလည်း ဟိုမန်နေဂျာကောင်က ထင် သလို လုပ်နေတာပဲတဲ့ကွ။ ကောင်းရော့လား မဦးရယ်”

“ဒါဖြင့် ပြန်ရတော့မှာလား မောင်”

ကိုဘသန်းသည် မရွှေဦး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ စဉ်းစားနေ၏။

“မောင်ခဏလိုက်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ သုံးလေးရက်လောက်ကြာတော့ ပြန်လာမယ်လေ။ မကောင်းဘူးလား မဦး”

မရွှေဦးသည် ယောင်ချာချာဖြစ်ကာ ဒယ်အိုးထဲမှ ငါးဥများကို ယောက်မကြီးနှင့် တအားမွေ့နေမိလေသည်။

“သုံးလေးရက် ဟုတ်လားမောင်”

“အေးပေါ့ကွာ၊ အလွန်ဆုံးပြောထားတာပါ။ ဒါလောက်တောင်မှ မကြာပါဘူး၊ ဟိုဘက်တဲက ဒေါ်လုံမကြီးကို အဖော်ခေါ်ထားတာပေါ့ ကုလားဒရဝမ်လည်း ရှိသားပဲဟာ၊ ဒေါက်တာနဲ့လည်း သိထားပြီးပဲမဟုတ်လား။ သူ့ကိုလည်း ပြောထားခဲ့မယ်လေ။ ဘာမှကြောက်ဖို့လည်း မရှိပါဘူးကွာ။ ဒီအရပ်က မောင့်အရပ်ပဲ”

ကိုဘသန်းမြင့်သည် အထုပ်အပိုးများကို ပြင်ဆင်ထုပ်နေရာ မရွှေဦးမှာလည်း အနားမှ ကူညီ၍ ထည့်ပေးနေသည်။ မရွှေဦးက သူ့မောင်ကို ဘူတာရုံအထိ လိုက်ပို့လိုပေသည်။ ဘူတာရုံဆိုတာကလည်း အဝေးကြီး၊ ကြာပုလဲကနေပြီး လှည်းနဲ့အတန်ကြာခန့်မောင်းသွားပြီးမှ ဘူတာရုံကို ရောက်မည်ဖြစ်၏။

“မထူးပါဘူး၊ မလိုက်ချင်ပါနဲ့ ရွှေစင်ရယ်၊ မောင်တော်ကြာတော့ ပြန်လာမှာပဲဟာ”

မရွှေဦး၏ ပါးမို့မို့ကလေးကို ထပ်ကာထပ်ကာ ဖက်နမ်းပြီး ကိုဘသန်းမြင့်သည် ပျဉ်ထောင်အိမ်ကလေးထဲမှ ပြေး၍ထွက်ခွာသွားလေသည်။ မရွှေဦးသည် တံခါးဝတွင် မျက်ရည်စုတ်စုတ်နှင့် ငေးကျန်ရစ်ရပေသည်။ စိတ်ထဲမှာ ဟာတာတာနှင့် ကမ္ဘာကြီးပဲ ပျက်သွားသလိုလို ယောင်ချာချာဖြစ်နေ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် သူ့မောင်ကိုချည်း သတိရနေ၏။

“မောင်ရယ်...မောင်...မောင်...မောင်...မောင်” စိတ်ထဲတွင် တစ်မောင်တည်းမောင်ကာ ပူလောင်လောင်ကြီးဖြစ်နေတော့သည်။

ထမင်းစားလည်းသတိရ၊ ရေချိုးလည်းသတိရ၊ ထိုင်နေလည်း သတိရ၊ လမ်းလျှောက်ရင်လည်း သတိရ၊ အိုမောင်ရယ်၊ မောင့်ကိုချည်း သတိရနေပါကလား။

* * *

ချစ်ဝိညာဉ်

ညက ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်။ မောင့်ကိုချည်း သတိရနေသဖြင့် မနက်ကျတော့ မူးတူးတူးဖြစ်နေ၏။ အာခေါင်တွေနာပြီး ခေါင်းအုံနေသလိုလို။ မရွှေဦးမှာ သူ့ကိုယ်သူ့ လန့်နေ၏။ မောင်မရှိတုန်း မဖျားပါရစေနဲ့၊ ဘုရားရေမဖျားပါရစေနဲ့။ လည်ချောင်းတွေက ပို၍ပို၍နာလာသဖြင့် ဒေါ်လုံမကြီးကို ခေါ်ကာ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေထံသို့ ဆေးတောင်းရတော့လေသည်။ ဒေါက်တာကလည်း ဂရုစိုက်ပါ၏။ ချက်ချင်းလိုပင် လိုက်လာကာ ကိုယ်ကို စမ်းကြည့်၏။ အဖျားတိုင်းကြည့်၏။

“ကိုယ်မပူပါဘူး၊ မကြောက်ပါနဲ့ မရွှေစင်ဦး၊ ညအိပ်မပျော်လို့ ဖြစ်တာပါ။ လေကောင်းလေသန့်ရအောင် လမ်းလျှောက်ပါလား။ ဒေါ်လုံမကြီးကို ခေါ်ပြီး ကျွန်တော့်အိမ်ဘက်ကို လျှောက်ကြည့်ပါဦးလား။ အိမ်မှာလည်း နေချင်းညချင်းပဲ လူနာတွေရောက်ကုန်ပြီ”

“ဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ ဒါဖြင့် ကျွန်မလမ်းလျှောက်လိုက်ခဲ့မယ်လေ။ ဒေါ်လုံမ ကျွန်မနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပေးပါနော်”

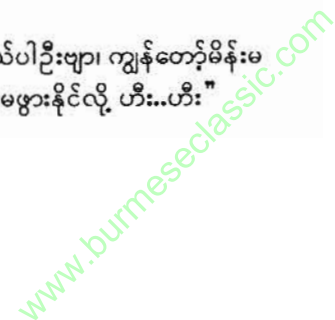
ရွာလမ်းမကြီးက ရှင်းနေ၏။ ခြံထဲက နှင်းဆီပွင့်ရနံ့တွေကလည်း သင်းပျံ့လှပေသည်။ အချိန်ကလည်း ညနေစောင်းကလေး။

“ရှု... ရှု... လေကိုရှု...မရွှေစင်ဦး”

ဒေါက်တာက အနားက သတိပေး၏။ မရွှေဦးပြီး၍ လေကို ရှုရှုရှုရှု လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူနှင့်သူ့မောင်တို့ အင်းလျားမှာ ရေကူးမည်လုပ်ရင်း လေရှုနေပုံကို သွား၍သတိရမိတော့လေသည်။

ဒေါက်တာ၏ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဆေးခန်းအောက်ထပ်တွင် လူနာသုံးလေးဦးခန့် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ မရွှေဦးသည် လူနာတွေကို ဂရုတစိုက်လိုက်ပြီး ကြည့်နေ၏။ ဆေးခန်းထဲမှ ဆေးပုလင်းအမည်များကိုလည်း ဂရုတစိုက်နှင့် ဖတ်နေလေသည်။ ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့တွင် လှည်းဆိုက်သံတွေ ကြားရပြီး အိမ်ထဲသို့ အဝတ်စုတ်ပြတ်နှင့် တောသားကြီး လေးငါးဦးဝင်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဆရာလေးရဲ့... ကယ်ပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုယ်ဝန် လစေ့ကြီးနဲ့၊ သားမဖွားနိုင်လို့ ဟီး...ဟီး”

အသက်အစိတ်ခန့် သျှောင်ကြီးဗွေနှင့် လူငယ်က
ငိုကြီးချက်မနှင့် ဖြစ်နေရာ မရွှေဦးမှာ ကိုယ်ချင်းစာကာ
သနားပိုလျက် နေမိလေသည်။ 'မောင်သာဆိုရင် သူထက်
ကဲမှာပဲ' ဟုလည်း တွေးလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင်...မင်းက နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ ဘာလို့
ငိုနေတာတုံး” သူတို့ထဲက လူကြီးကြီးလုပ်သူက လှမ်း
အော်သည်။

“အိုဗျာ ခင်ဗျားတို့ ဝမ်းဆွဲသည်မတွေက ဝါးလုံး
ကြီးကို ဗိုက်ပေါ်တင်ပြီး အတင်းလိုမိချနေတာ၊ ကျွန်တော့်
မိန်းမအောက်မှာပိုပြီး ဘယ့်နဲ့ဖြစ်နေသလဲ”

ရွတ်ဗတ်နှင့် လူငယ်က နှပ်ချေးညစ်နေရာ မရွှေဦးမှာ
လည်း ရင်ထဲတွင် ဆိုသွားမိတော့၏။

“ကဲ အဲဒါသာကြည့်တော့ မရွှေစင်ဦး၊ တောရွာတွေ
မှာ အလွန်အရေးကြီးတဲ့ သားဖွားလုပ်ငန်းဘက်ကလည်း
ဘယ်လောက် ဆုတ်ယုတ်နေသလဲဆိုတာ”

ဒေါက်တာက ရင်ထုမနာပြောပြီး ဆေးအိတ်ထဲတွင်
ဆေးကိရိယာတန်ဆာများကို ထည့်သွင်းနေ၏။

“ကဲ မရွှေဦး ခင်ဗျားလည်း မှောင်နေမယ်။ ပြန်တော့
လေ”

မရွှေဦးသည် မျက်ရည်တလိမ့်လိမ့်ပါးပေါ်စီးကျနေ
သော တောသားလူရွယ်ကို မျက်တောင်ကျော်ကြီးနှင့် လှမ်း
၍ကြည့်လိုက်၏။

“မပြန်ဘူးဒေါက်တာ၊ ကျွန်မလည်း ဒေါက်တာနဲ့
လိုက်ပြီး ကူညီပေးပါရစေ၊ ဒေါက်တာက ပြောဖူးတယ်
မဟုတ်လား၊ နာစစ်ကောင်းကောင်းလိုတယ်လို့”

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် မျက်လုံးကြီးဖြူပြီး မရွှေဦး
ကို ကြည့်နေမိ၏။

“ကျွန်မကူတတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မအဒေါ်က ဒေါက်
တာဒေါ်စောညွန့်တဲ့။ သူ့ရဲ့သားဖွားခန်းမှာ ကျွန်မ ဝင်ပြီး
ခဏခဏ ကူညီပေးဖူးပါတယ်”

“အား...မရွှေစင်က ဒေါက်တာမစောညွန့်ရဲ့တူမ
ကိုး”

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် နားလည်သွားဟန်နှင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ လှည်းဆီသို့ မရွှေဦးကို ရှေ့
မှသွားခိုင်းသည်။

“ဒေါ်လုံမ ရှင်လည်း လိုက်ခဲ့နော်”

မရွှေဦးက နောက်သို့လှည့်၍ပြော၏။ လှည်းက အ
မြန် ရွာအနောက်ဘက်သို့ နှင်သွား၏။ တဲအိမ်ကလေးထဲ
တွင် လူမမာသည်မှာ မချိမဆန့် လူးလို့မိနေလေပြီ။ ခင်ပွန်း
လုပ်သူမှာ ထခုန်ရကောင်းနိုး၊ ပစ်လှဲရကောင်းနိုးနှင့် ခုန်ဆွ
ခုန်ဆွနှင့် ဖြစ်နေရာ၏။

ဒေါက်တာမြင့်ဆွေနှင့် မရွှေဦးတို့သည် တစ်ညလုံး
ထိုင်ကာ သူငယ်မကို ပြုစုကြရလေသည်။ ကလေးက ဗိုက်
ထဲမှာ သေနေပြီဖြစ်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား မိခင်၏ အ
သက်ကိုလုရန် ချွေးတလုံးလုံးနှင့် ကြိုးပမ်းကြရ၏။ က
လေးသေ၏ ဦးခေါင်းကိုဖောက်ပြီး အပြင်သို့တန်ဆာပလာ
အကောက်အချိတ်များဖြင့် ဆွဲထုတ်ရသည်ကိစ္စမှာ မလွယ်
ကူလှပေ။ ရေနံဆီမီးခွက်အောက်တွင် တစမ်းစမ်းနှင့် သေ
မင်းလက်တွင် အသက်တစ်ဝက်ရောက်နေသော မိန်းမငယ်
ကို အစွမ်းကုန်ပြုစုကြရလေသည်။ ထိုနေရာ ဒေါက်တာနှင့်
မရွှေဦးတို့မှာ မိတ်ဆွေမဟုတ်တော့။ ဆရာဝန်နှင့် ဆရာမ
သဘောအတိုင်း အလုပ်ကိုနားလည်ကာ ကြိုးစား၍စွမ်း
ဆောင်သဖြင့် မိန်းမငယ်မှာ အသက်ချမ်းသာရာ သွားရရာ
လေသည်။

မရွှေဦးမှာ ဖတ်ဖတ်မောသွား၏။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေ
မှာ အသက်မျှင်းမျှင်းရှုနေသော မိန်းမငယ်ကိုကြည့်ကာ
သက်ပြင်းချရတော့သည်။

“ဘယ့်နဲ့လဲ ဆရာမ၊ အဲ ယောင်လို့လေ မရွှေစင်ဦး၊
အတော်ပဲ မောသွားပလား”

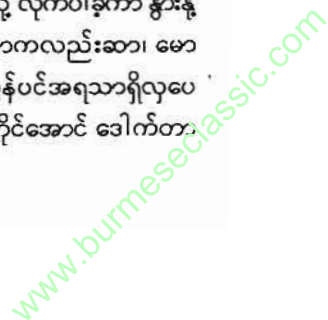
မရွှေဦးက ရယ်၍ပြရသော်လည်း ခြေကုန်လက်ပန်း
ကျနေ၏။

“မရွှေဦးက တကယ်တော်တာပဲဗျာ၊ ဒေါက်တာ မ
စောညွန့်ကလည်း တော်တာကိုး”

“ကျွန်မက သိပ်မတတ်ပါဘူး ဒေါက်တာရယ်။ အ
မေကလည်း နာ(စ်)မို့၊ ကြားဖူးနားဝ ရှိနေတာပါ”

“အပါး...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ကဲ စကားမများနဲ့
အိမ်ပြန်ပြီး နွားနို့သောက်ရအောင် အိမ်လိုက်ခဲ့ဦး၊ ဒေါ်လုံမ
ကြီးလည်း ငိုက်နေပြီ။ ကဲ ခင်ဗျားလည်း ပြန်ချင်ပြန်တော့”

မရွှေဦးသည် ဒေါက်တာအိမ်သို့ လိုက်ပါခဲ့ကာ နွားနို့
စစ်စစ်ကို သောက်ရလေသည်။ ဆာကလည်းဆာ၊ မော
လည်းမောနေသဖြင့် နွားနို့က အလွန်ပင်အရသာရှိလှပ
သည်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဒေါက်တာ

က တည်ခင်းကျွေးမွေးပြုစုနေလေသည်။

“မရွှေဦးရဲ့ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူးဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့လည်းမလိုပါဘူး ဒေါက်တာရယ်၊ ဒါက ကျွန်မတို့ရဲ့ ဝတ္တရားပဲ”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒါလောက်တောင် အပြုအစု အလုပ်အကိုင် ကျွမ်းကျင်နေရက်များ ဘာလို့ ဒေါက်တာ လိုင်းဘက် မလိုက်သလဲဗျာ”

“ကျွန်မ တစ်နေ့လုံးထိုင်တွေးပြီး ကဗျာစပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ ဝါသနာပါနေတော့ ဒီအလုပ်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲရှင်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက အတွေးသမားအစစ်ကြီးပဲလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ လက်တွေ့အလုပ်မှာလည်း တော်တော်ပဲ စေ့စပ်သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကကြီးမှာ တော့ တကယ့်အတွေးသမားတွေတော့ လိုတာပဲ။ သူတို့က တွေးကြံပေးကြ၊ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တဲ့ လူတွေက အဲဒီအတွေး အကြံတွေကို ရုပ်လုံးဖော်ပြရမယ်။ ဒါတွေက သူတို့ဝတ္တရားပဲ။ အတွေးအကြံဆိုပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်မဲ့ သဘာဝကျတဲ့ အတွေးအကြံနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘဲ အခြောက်တိုက်စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း လေထဲတိုက်အိမ်ဆောက်ပြီး လွမ်းဆွေးနေတာမျိုးရယ်လို့ ၂ မျိုးရှိတယ်”

မရွှေဦးသည် မျက်တောင်ကော့တဖျပ်ဖျပ်နှင့် ဒေါက်တာကို ငေးမောကြည့်နေသည်။ ထမင်းစားပွဲဘေးမှ ကဗျာစာအုပ် တစ်ထပ်ကြီးဆီသို့ မရွှေဦးက မျက်စိရောက်သွား၏။ ဒေါက်တာက မရွှေဦး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက်ပေသည်။

“ကဗျာတွေဟာလည်း လူတွေရဲ့ တကယ့်ဘဝ အတွေးအကြံကို ဖော်ပြနိုင်တာပဲ။ စာပေနဲ့ အတွေးအကြံ ဘဝသရုပ်ဟာ ဆက်နေတာပဲ”

“ဒေါက်တာက စာပေလည်း ဝါသနာပါသလား”

“ဒေါက်တာလည်းလူပါပဲလားဗျာ၊ အလုပ်အတွက် အတတ်ပညာအတွက်နဲ့ ဒေါက်တာဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးကို ရထားပေမဲ့ မရွှေဦးလိုပဲ စာဖတ်ဝါသနာပါတာပေါ့”

မရွှေဦးသည် ပြုံး၍နားထောင်နေရတော့၏။ အိမ်သို့ ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ဒေါက်တာ၏အကြောင်းကို တွေး၍နေမိ၏။ ဒေါက်တာမြင့်ဆွေသည် အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေ၏။ နေ့စဉ်လိုပင် မရွှေဦးသည် ဒေါက်တာ၏ကုသိုလ်ဖြစ်ဆေးရုံသို့သွားရောက်၍ ကူညီ

ပေးနေမိ၏။ ဒေါက်တာပေါက်စသည် အကူအညီအများကြီးလိုနေသည်။ လူအကူအညီ လုံလုံလောက်လောက်မရှိ၊ ဆေးမခံ၊ တန်ဆာပလာမရှိဘဲ ဖြစ်သလိုပင် ခွဲစိတ်ကုသပေးရ၏။ ရွာတွင် လူမမာတွေကို လှည်းကလေးနှင့်တင်ကာ ဆေးရုံသို့ ယူလာကြရ၏။ သူနာပြုမော်တော်ကားမရှိဘာမရှိနှင့် အတော်ပင် ခက်ခဲစွာ လူနာများကို ကုသပေးကြရလေသည်။

အချို့လူနာများမှာ စားစရာပင် ဘာမှမရှိသဖြင့် ဒေါက်တာက သူ့ငွေထဲမှစိုက်၍ နွားနို့ကိုကိုပြီး ထမင်းကျွေးထားရသေးသည်။ ဒေါက်တာ၏စေတနာကား ကြီးမားလှပါပေ၏တကား။ အံ့ဖွယ်သရဲမှာ အားလပ်ချိန်က လေးများတွင် ဒေါက်တာသည် ကဗျာစပ်၊ ဝတ္ထုရေးပြီး လက်ဆွဲဘာဂျာကို တီးတတ်လေသည်။

မရွှေဦးသည် သူ့အိမ်မက်ထဲကလူကို ထင်ထင်ရှားရှားကြီး တွေ့နေရပြီဖြစ်သည်။ ကိုဘသန်းကိုမြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် မျက်စိနှင့် ချစ်ခဲ့လေသည်။ စိတ်ဓာတ် အရည်အချင်း ဝါသနာအကြောင်းကို လုံးဝမစဉ်းစားခဲ့မိ။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးလည်း ကောင်းစွာနားလည်မှုမရှိ။ ရမ်းချစ်ပြီး ယူခဲ့ကြသလိုဖြစ်နေသည်။ တကယ်တမ်း စိတ်ကြိုက်ဦးနှောက်နှင့်ချစ်ကာ တစ်သက်လုံး ဝါသနာတူ၊ ဘဝတူနေသွားဖို့ အကြောင်းကို ဟိုတုန်းကသာ စဉ်းစားတတ်ပါလျှင်...။

မရွှေဦးသည် အတွေးနယ်ကျွံလာ၏။

“စိတ်လည်း မဆိုးနဲ့နော်ဗျာ... မရွှေဦး၊ ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ်။ ခင်ဗျားယောက်ျားရဲ့အလုပ်မှာ ခင်ဗျား စိတ်မဝင်စားဘူးထင်တယ်”

မရွှေဦးသည် တွေ့၍သွား၏။

“ကျွန်မမှ ဝါသနာမပါဘဲရှင်”

“ဒီလိုလေဗျာ... ယောက်ျားရဲ့အလုပ်မှာ မကူနိုင်ပေမဲ့ ယောက်ျားက သူ့အလုပ်မှာ တွင်ကျယ်ပျော်ရွှင်စွာလုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့အတွက် မယားလုပ်တဲ့လူက ယောက်ျားကို ပြုစုကူညီပေးဖို့ ပြောတာ”

“ရှင်...”

မရွှေဦးသည် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ခင်ဗျားယောက်ျား လက်မထပ်ခင် တော်တော်ကြာကြာ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးသလား”

“တစ်လနှစ်လလောက်...”

“နောက်တော့ လက်ထပ်ကြရောလား”

မရွှေဦးက မည်သို့မှ ပြန်၍အဖြေမပေးချေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ လက်ထပ်ပြီးတဲ့အခါမှာတော့ တတ်နိုင်သလောက် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ညီညွတ်အောင်နေကြပြီးတော့ ကြိဖန်ပြီးပျော်ရွှင်အောင် နေသွားရမှာပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ယောက်ျားဟာ တကယ်တော် တဲ့ လူပဲဗျာ”

“ရှင်...”

မရွှေဦးသည် အံ့ပြီးရင်းအံ့နေ၏။ သူတို့လင်မယား ကြားမှာ ဒေါက်တာကဝင်ပြီး ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်ပြီး ဘာတွေပြောနေသလဲ။ မရွှေဦးက တွေး၍မရပါ။

“တကယ်တော်တဲ့လူဗျ။ တော်တော်ပဲ ယောက်ျား ပီသတဲ့လူပဲ။ အလုပ်ကို သူတစ်ယောက်တည်း ရှာလုပ်ပြီး မယားစိတ်ချမ်းသာအောင် ထားတယ်။ ဘယ်တော့မှ စိတ်ညစ်အောင်လည်း မလုပ်ဘူးတဲ့။ ခံစရာရှိရင် သူတစ်ယောက်တည်းခံဖို့ အသင့်တဲ့။ အခက်အခဲတွေ့ရင်လည်း မညည်းညူဘူး။ သူတစ်ပါး စိတ်မချမ်းသာအောင်လည်း မလုပ်ဘူး။ ပျော်ပျော်ပဲနေတပဲ။ သူ့ဝါသနာကတစ်မျိုး၊ မိန်းမဝါသနာကတစ်မျိုး ဖြစ်တာတောင် မိန်းမအပေါ်မှာ မငြိုငြင်ခဲ့ဘူး။ မဟုတ်ဘူးလား မရွှေဦး”

ဒေါက်တာသည် ဘာကျာကို ဟိုသည်စမ်းနေ၏။ လကလည်း သာလှပေသည်။

“တကယ့်ကိုဗျာ... ကျွန်တော့်လိုဆိုရင် တွန့်တိုချင် တွန့်တိုမိဦးမယ်။ သူကတော့ သူ့မိန်းမအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ အသွင်မတူနေနေ ဖြစ်လာရတဲ့ဘဝကို ရဲရဲကြီး ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီး သဘောထားကြီးကြီး ထားနိုင်တယ်။ စိတ်မပျက်ဘူးတဲ့။ ဪ... နေပါဦး။ သူ ဘာကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်သွားတာတဲ့လဲဗျာ”

“သူ့စီးပွားရေးအတွက်တဲ့”

မရွှေဦးက တိုတောင်းစွာ ဖြေ၏။

“သူ့စီးပွားရေး... ? ခင်ဗျားစီးပွားရေးလို့ ဆိုလိုက်တော့ မရွှေဦးရယ်”

ဒေါက်တာက ရယ်နေ၏။ မရွှေဦးက မရယ်နိုင်။ အိမ်သို့သာ ပြန်ပြေးချင်လာတော့သည်။ ဒီညမှာ ဒေါက်တာ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်နေသည်မသိ၊ ခွချည်းပဲဟု မရွှေ

ဦးက ထင်၏။

“ဒီကောင်အကြောင်း ကျွန်တော် အကုန်သိပါတယ်။ သူ့ဝါသနာကတစ်မျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလိမ္မာရင် ပြောင်းလဲလာမှာပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ သူကပြောတယ်။ ကြာပုလဲမှာ လာနေရတာ ငရဲလိုပဲတဲ့။ ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ သူက ပူပူဆူဆူအရပ်မှ ကြိုက်တဲ့လူပဲ”

“ရှင်...”

မရွှေဦးသည် အမှန်ပင် အံ့သြရပါတော့သည်။

“ကြာပုလဲက ငရဲလိုပဲလို့ ပြောသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပြောတယ်။ မရွှေဦး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြစ်ပြီး သူ့ပါ ဒီမှာလာနေတာလို့ ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောဖူးတယ်ဗျာ”

မရွှေဦးသည် ကြားရချက်ကို မယုံနိုင်။

မောင်...မောင်။

သူ့မောင်ကို သတိရလာမိပါတော့သည်။ ကြယ်တွေ ပွင့်နေကြ၏။ လကြီးကလည်း သာလှပါဘိသည်။ နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“ဒီညလည်း လူနာတွေ မလာတော့ပါဘူး ထင်တယ်။ ကျွန်မ အိမ်ကိုပြန်တော့မယ် ဒေါက်တာ။ ဒေါ်လုံမလာ အိမ်ပြန်ဖို့”

မရွှေဦးသည် ကမန်းကတန်း အိမ်သို့ပြန်ပြေးခဲ့ရ၏။ လေအေးကလည်း ကြမ်းတမ်းလှသည်။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်မိလေသည်။

“ဘာလုပ်တာတဲ့ အစ်မလေးရဲ့”

ဒေါ်လုံမက နားမလည်သလိုမေးသည်။

“ပြန်မယ်လေ ပြန်မယ် ဒေါ်လုံမရဲ့။ ကျွန်မ စာအုပ်လောကထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူး။ တကယ့်လောကဘဝထဲကို ဝင်တော့မလို့”

ဒေါ်လုံမသည် မရွှေဦးပြောသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်။ ကြောင်ငေးကြီး ငေးနေသည်။ အပြာရောင် မိုင်းမိပြီး အခြောက်တိုက်လွမ်းသလို ဆွေးသလိုဖြစ်နေသော မရွှေဦးသည် မကြည်လင်စဖူး။ စိတ်တွေ ကြည်လင်လာ၏။ သီချင်းတဆိုဆိုနှင့် အထုပ်တွေသိမ်းနေသည်။

“ပြန်မယ်၊ နက်ဖြန် မောင့်ဆီပြန်မယ်။ မောင်တော့ ကျွန်မကို လွမ်းနေမှာပဲရှင်၊ မောင်က ကျွန်မကို သိပ်ချစ်တာ သိလား”

မရွှေဦးသည် ကလေးလေးလို ဒေါ်လုံမကြီးကို ပြော
ပြနေမိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒေါက်တာသည် လက်ဆွဲဘာဂျာ
ကြီးကို တအား ကိုင်ပေါက်ကာ အိပ်ရာထဲသို့ ပြေးဝင်လာ
ခဲ့လေသည်။ တကယ်ဆိုတော့ မရွှေဦးဟာ သူ့အိပ်မက်ထဲ
က ချစ်ဝိညာဉ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ ဒါပေမဲ့ သူသည်

ယောက်ျားပီသစွာနှင့် လောက၏ ကျက်သရေကို ဆောင်
ခဲ့ရပါပြီ။

အို- မရွှေစင်ဦးရယ်။

အတွဲ-၅၊ အမှတ်-၅၀၊ ၁၉၅၁၊ ဇူလိုင်၊
ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း